

**Homilia de Mons. Sebastià Taltavull Anglada, bisbe de Mallorca
en la missa exequial per Mons. Antoni Vadell Ferrer, bisbe auxiliar de Barcelona,
celebrada a la Catedral de Mallorca, dia 15 de febrer de 2022**

Is 42,1-4.6-7. *Aquí teniu el meu servent, el meu estimat, et design aliança del poble*
Fl 4.4-9. *Germans, viviu sempre contents en el Senyor! Ho repetesc: viviu contents!*
Jn 21,15-19. *Simó, fill de Joan, m'estimes? Sí, Senyor, vós sabeu que vos estim.*

Elecció, servei, alegria i amor. Quatre qualitats que la Paraula de Déu que hem proclamat posa avui al davant nostre perquè entenguem quina és la missió que el Senyor ens encomana. Estam davant la revelació d'un misteri de comunió, d'entusiasme per l'anunci de l'Evangeli que demana la *participació*, la *col·laboració coresponsable* del qui accedeix a ser seguidor de Jesús i li respon amb un sí generós quan li ha dit «*segueix-me*», «*vine amb mi*».

Avui és Déu mateix el qui posant el nostre germà, amic i bisbe Antoni cos present enmig d'aquesta assemblea cristiana a la Seu mallorquina, en el cor de la terra que el va veure néixer fa 49 anys i en el si de l'Església que el va acollir pel baptisme, diu: «*Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meva ànima*». Déu l'ha estimat, Déu el segueix estimant i l'ha volgut definitivament amb ell. Mal d'entendre quan prou vegades la reacció espontània és «*se l'ha emportat, ens l'ha pres*». I és que la nostra raó humana no acaba d'abastar la profunditat que amaga el misteri de la mort com a moment de pas i provoca un seguit de preguntes que inunden la nostra ànima. La vida del nostre germà Antoni, i de manera molt especial el temps de la malaltia, ha estat tota ella una **catequesi** que ha anant donant resposta als enigmes que es podien presentar i que ell avançava explicant la seva visió, un testimoni increbantable de fe, d'una fe madura i valenta, capaç -com demana sant Pere- de saber «*donar raó de l'esperança*» i en feia valoració el papa Francesc en les dues cridades telefòniques a ell, a la seva mare i al seu germà.

Al bisbe Antoni, durant aquest temps se li han fet moltes preguntes. Com a bon catequeta ha respost sempre amb claredat i anant a allò que és essencial. Quan se li demana **què diria als qui viuen una malaltia i que no troben llum ni sentit**, la seva resposta és molt clarivident i posa a plena llum el testimoni d'un creient que «*dona raó de la seva esperança*» a qualsevol que la hi demani. Diu: «*La llum, el sentit i l'esperança no es troba en les nostres forces, en el nostre caràcter, en els nostres projectes, sinó en Crist Ressuscitat que passa per la Creu*». I segueix: «*Ahir parlant amb un senyor que tenia un càncer em comentava que tenia la fe molt aparcada. Jo li deia que, si pogués, que li contàs al Senyor el que li passava. Hi ha gent que diu que "això és un mal somni que passarà". Això em rebel·la, perquè això no és un mal somni, sinó que és l'experiència de la realitat de la vida i és un pas del Senyor. Es tracta de mirar-ho des del Senyor. No és fàcil, és gràcia, però cal demanar-la*».

Aquest és el misteri de la fe quan algú rep la llum del qui viu enamorat de Jesús. El bisbe Antoni era un enamorat de Jesús i contagiava aquest amor. Una llum nova ha irradiat tots els racons de la seva vida, les paraules i els fets, idees i compromisos, vida i mort. El bisbe Antoni sabia bé què implicava respondre a la pregunta de Jesús quan -com

va dir a Pere- li digué també a ell: «**Toni, m'estimes?**». En Toni sabia que en la resposta, ben valenta i lliure, hi anava inclosa tota l'orientació de la seva vida, sempre amb la proa ben enfilada cap a aquell nord inconfusible que el mateix Senyor li havia marcat. Deia també ell que «**la gran esperança és que la persona no es conforma amb una resposta mediocre. El buit del cor expressa alguna cosa més gran**». I afirmava categòricament: «**Nosaltres tenim Jesucrist viu en la nostra vida. Si miram l'home i miram Déu, mai no serem pessimistes**».

Quan explica el seu lema episcopal, diu que no el va retallar. Avui n'hem fet la lectura que li dona peu a dir-ho. Ja heu sentit què diu sant Pau als cristians de Filipis: «**Germans viviu sempre contents en el Senyor**». El bisbe Antoni comenta que havia vist algun lema que s'hi assemblava, però només deia «Gaudete in Domino» (Viviu contents en el Senyor). I diu textualment el bisbe Antoni: «*Jo hi vaig afegir "semper" (sempre). Aquesta paraula "sempre" colpeja ara el meu cor. Entenc que és una gràcia viure aquesta alegria "sempre en el Senyor". Encara comenta que una religiosa li va demanar si havia estat trist en algun moment. Li vaig dir -diu ell- que al principi em va commoure la notícia de la malaltia, però mai no he tingut moments de tristesa. Entenc que és una gràcia del Senyor de viure sempre, també ara, "alegres en el Senyor"*». El seu testimoni és una Paraula de Déu viva encarnada en la seva persona, la qual cosa li permet veure des de la pregària i l'acció pastoral el camí que s'ha de recórrer, que és el que ha intentat fer.

Per això, ha sabut encarnar en la seva vida l'experiència de «**sentir-se cridat bondadosament per Déu, agafat d'Ell per la mà, configurat amb Ell i designat aliança del poble, llum de les nacions**» (com ens ha dit avui Isaïes) i amb una missió concreta com la de «**tornar la vista als ulls que han quedat cecs**», posant-se al costat d'una multitud de joves que demanen veure mes enllà i millor amb la mirada d'un cor que necessita confiança i noves oportunitats cada dia; com la missió de «**treure de la presó els encadenats**», feina no fàcil quan hi ha tantes persones condicionades per mil seduccions de vida fàcil, entregats al buit d'un caminar sense rumb, sense un ideal que els entusiasmi; com la missió «**d'alliberar del calabós els qui vivien a la fosca**», posant-se a caminar amb tanta gent necessitada d'una catequesi que ajudi a enamorar-se de Jesucrist, que creï comunitat, família, que establesqui vincles perennes d'amor que augurin una societat nova, unes estructures al servei de la dignitat de la persona. Els *escenaris* de la **catequesi**, de l'**ensenyament**, dels **processos de creixement**, de tantes accions reforçades per la **pregària**, l'**Eucaristia** i l'**acció social**..., han estat *escenaris* idonis per a la seva feina de sembra, de pastor segons el cor de Déu. Molts dels qui sou aquí ho sabeu.

Ha estat precisament en el moment de la malaltia -que el bisbe Antoni qualifica de **gràcia**- que ha dit «*em sent molt agraït a l'educació que he rebut al llarg de tota la meva vida*». Començant per la família: son pare, en Bernat, sa mare, n'Antònia, el germà, en Joan, i la resta de parents, els mestres i professors, el Seminari, els moviments laicals, les parròquies que ha servit, la diòcesi de Mallorca amb tanta gent que ha tractat, la feina pastoral a Barcelona aquests darrers anys fent equip pastoral amb el cardenal arquebisbe Joan Josep Omella i els altres bisbes auxiliars, Sergi Gordo i Javier Vilanova, i juntament amb el presbiteri diocesà. Recollint tot això, ell diu que «*en els moments més difícils és quan visc l'experiència de l'educació, de l'atenció a tanta gent al llarg de tota la meva vida: catequesi, retirs, exercicis, col·legis, peregrinacions, professors... L'experiència educativa d'haver-se forjat per les mans de molts i del Senyor fa possible viure això en*

aquest moment i et fa sentir-te impulsat. Per tant, sembrem -diu- que després es recollirà».

Hem de poder dir amb goig que, **del seu treball apostòlic, avui ja en recollim i en rebem el fruit, un fruit que agraïm de tot cor i presentam en aquesta Eucaristia al Senyor.** D'aquesta sembra, vull que en surti **un fruit per al nostre presbiteri**, quan ell -company del mateix presbiteri, compartint alegries i penes, encerts i desencerts, moments de fraternitat i moments de desencís- ens ha dit fa poc: *«sigueu sacerdots enamorats del sacerdoci, enamorats de la vostra vocació. Sigueu sacerdots sempre i en tot, vivint en plenitud aquesta vocació meravellosa que el Senyor ens ha regalat».* Recollim-ho amb amor, amb l'amor amb què ell ens ho ha expressat i transmès.

He rebut, llegit i comentat **tants reconeixements del legat que ens deixa** el germà, amic i bisbe Antoni (m'agrada dir-ho així), que em vull afegir a la valoració positiva que molts fan de l'Església. No hi ha dubte que, **enmig del patiment i el dolor s'obren esclatxes d'esperança i de consol.** És cert que *«Déu no ens estalvia les llàgrimes, però les eixuga totes»* havia comentat el bisbe Antoni a un periodista admirat pel seu testimoni i que mostra l'altra cara d'una Església de la qual sovint es fa caricatura, quan de fet el que més mostra és la **tendresa** del seu amor solidari que regala i a la vegada la **gratitud** per l'estimació que rep. Així es va construir la civilització de l'amor enmig de tanta indiferència.

Quan dissabte, a la matinada, em va arribar la notícia de la mort del bisbe Toni, vaig tenir ben present els textos bíblics de l'endemà, diumenge passat, i de manera especial la lectura de sant Pau als cristians de Corint, que es converteix en el principal anunci del cristianisme, que és la fe en la resurrecció de Crist i la nostra. Per això arriba a afirmar de forma categòrica que *«la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer de tots els qui han mort».*

El bisbe Antoni ha fet d'aquest anunci una prioritat absoluta i ha entès -com diu el papa Francesc- que *«si un de debò ha fet una experiència de l'amor de Déu que el salva, no necessita gaire temps de preparació per a sortir a anunciar-lo»* (EG 120). L'educació que ha rebut i la catequesi que ha impartit ha fet ressonar el primer i principal anunci. *«És l'anunci que respon a l'anhel infinit que hi ha en tot cor humà»* (EG 165). Un anunci que ho diu així de clar: *«Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te»* (EG 164). Comptant amb el llaç inseparable entre veritat, bondat i bellesa, es tracta de *«recuperar l'estima d'aquesta bellesa per a poder arribar a cor humà i fer-hi resplendir la veritat i la bondat del Ressuscitat»* (EG 167). Com entre molts altres i en el bisbe Antoni amb el seu exemple, ens hi puguin veure a nosaltres com a *«joiosos missatgers de propostes superadores, custodis del bé i la bellesa que resplendeixen en una vida fidel a l'Evangelí»* (EG168).

Enmig del dolor que compartim, demanem que s'encengui **la llum de l'esperança, la llum del Ressuscitat** que, avui il·luminats pel *testimoni del nostre germà Antoni* i per la *fe d'aquesta Església reunida per pregar*, volem proclamar **després d'haver estat atents al Senyor i haver-lo reconegut en la fracció del pa**, moment de trobada amb Ell i una nova ocasió de renovar el nostre compromís per edificar des de Jesús i amb Jesús **una nova societat marcada per l'alegria de l'Evangelí**, com ens ho indica el bisbe Antoni en el seu lema episcopal: *Viviu contents en el Senyor sempre!*

El bisbe Antoni repeteix moltes vegades la paraula «**gràcia**». No és estranya l'elecció del lloc on ha manifestat voler ser enterrat: el Santuari de la *Mare de Déu de Gràcia*, lloc molt a prop del seu poble i molt especial per la seva orografia i l'entorn natural. Estarà molt a prop de la Mare de Déu, és allò que ell volia, resultat de la devoció que des de sempre havia manifestat per la Mare de Déu i el Santuari on habita. Com en una família, ara s'hi ha afegit ell. Demanem al Senyor que visqui sempre amb aquesta companyia, ja que és a prop de la Mare on sempre s'hi troba Jesús. Facem junts aquesta pregària: *Déu vos salve, Maria, **plena de gràcia**, el Senyor és amb vós, beneïda sou vós entre totes les dones, i beneït és el fruit del vostre sant ventre, Jesús. Santa Maria, Mare de Déu, pregau per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.*